

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 353

* ΕΤΟΣ ΙΕ *

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1960 (Π.Ο.Η.)

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Η ΕΝΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ τῆς ἐρίδος καὶ τῆς φιλονεικίας δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς φρικτῆς δυνάμεως τοῦ ἀρχεκάκου ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ. Ἀπὸ τῆς ἐπαράτου καὶ κοσμολετείας στιγμῆς τῆς προπατορικῆς παρεκκλίσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος βαρὺ θὰ εἶναι τὸ τίμημα τῆς ὑποταγῆς μας εἰς τὰς ἐπινεύσεις τοῦ μισοκάλου. Μέγιστον εἶναι τὸ μάθημα ποὺ φθάνει ἀπὸ τὴν ἱστορίαν. Θλιβερόν καὶ πολυώδυνον τὸ συμπέρασμα ἀπὸ τὴν ἐμπειρίαν τοῦ παρόντος. Καὶ ὅμως

ἡμεῖς οἱ ταλαίπωροι καὶ ἐφήμεροι ἐξακολουθοῦμεν νὰ πορευώμεθα κατὰ κρημνὸν ὠθοῦμενοι καὶ παρασυρόμενοι ὑπὸ τῶν φιλονεικῶν καὶ ἐριστικῶν ρευμάτων.

Ὡσὰν νὰ μὴ ἔλαμψεν εἰς τὸ στερῆμα τοῦ σύμπαντος κόσμου ὁ ἀστήρ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγκαταβάσεως. Ὡσὰν νὰ μὴ ἔρρευσε ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ τὸ ἐξαγνιστικὸν καὶ ἀπορρυπαντικὸν διὰ τὴν ψυχὴν μας αἷμα Του.

Τὸ σκότος τῆς ἀβύσσου ἐπιφέρεται εἰς τὰς χαραδρώδεις καὶ ἀποκρήμυνους ὁροσειρὰς τῶν παθῶν μας.

Ὅμως φρικτὴ εἶναι ἡ εὐθύνη μας καὶ ἡ

φωνὴ τοῦ ὑψίστου κατηγορητηρίου ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἠχήσῃ ὡς συριγμὸς θανάτου εἰς τὰ ὦτα τῆς ψυχῆς μας.

Τῆς Ἐκκλησίας ὅμως τὸ πνεῦμα γρηγορεῖ ἀνυστάκτως καὶ ἀγωνιᾷ ὅπως ὁ Κύριος ἐν τῇ Γεσθημανῇ.

Τῆς Ἐκκλησίας τὸ σῶμα αἰμορραγεῖ καὶ σφαδάζει ὅταν τὰ τέκνα τῆς τὰ σπαράσσει ὁ προαἰώνιος ἐχθρὸς τῆς.

Ὅσοι γνωρίζουν νὰ ἐνωτίζονται τῆς ἀγίας φωνῆς Τῆς δὲν θὰ ἠμπορέσουν νὰ μὴ αἰσθανθοῦν τὸ ρῖγος τῆς εὐθύνης.

Ὅσοι εὐρίσκονται συσπειρομένοι γύρω ἀπὸ τὸ κρηπιδωμα τοῦ βωμοῦ Τῆς καὶ ἀκροῶνται τῶν

οὐρανοπέπτων μακαρισμῶν τοῦ ἱδρυτοῦ Τῆς δὲν ἠμποροῦν ν' ἀσεβοῦν καὶ νὰ ἀσχίμονοῦν ἐρίζοντες καὶ λοιδοροῦντες. Μακάριοι οἱ πράξεις...

* *

Τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. δι' οὐδὲν ἄλλο ἐγκαυχᾶται παρὰ μόνον διὰ τὴν ἐθελουσίαν ἐπαρσιν τοῦ ἡγιασμένου λαβάρου τῆς Ὁρθοδοξίας. Πάντες ἐθελονταί. Οὐδεὶς βιαίως ἐπιστρατευθεὶς. Πάντες ζηλωταί. Οὐδεὶς ἀδιάφορος. Πάντες στρατιῶται ἀδιάλακτοι, οὐδεὶς ἡττοπαθὴς καὶ λιποτάκτης. Πιστεύουν ὅτι ὑπηρετοῦν τὸ ὑψίστον

τῆς Ἐκκλησίας συμφέρον. Ἔχουν τὴν μαρτυρίαν καὶ τὴν συγκατάθεσιν ἀπάντων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πατέρων.

Φέρουν μεθ' ὑπερηφανείας τὸν ὄνειδισμόν τοῦ πιστοῦ προσατενίζοντες μετ' ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν βεβαίαν νίκην τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ μέλλοντι.

Καὶ ἡ Ἐκκλησία πλὴν τῆς ἐριδος μετὰ τοῦ σχίσματος καὶ τῆς αἰρέσεως οὐδεμίαν ἄλλην ἐπιτρέπει. Τὸ ἅγιον λάβαρον τῆς δογματικῆς καὶ τελετουργικῆς καθαρότητος ἐπ' οὐδενὶ πρέπει νὰ ὑποσταλῇ.

Τὰ μέλη ὅμως τῆς ἀγίας ὀρθοδοξίας, τῆς ἐπιγείου καὶ μοναδικῆς αὐτῆς πύλης πρὸς τὸ ὑπερπέραν, φέρουν βαρεῖαν τὴν εὐθύνην ἐκ τῆς παραβάσεως τῆς Κυριακῆς ἐντολῆς τῆς ἀγάπης. Οὐαὶ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται.

Καὶ ἂν αὐτὸ ἴσχυε ἀείποτε σήμερον ἀποβαίνει κριτήριον τῆς προσηλώσεως εἰς τὸν θεῖον σκοπὸν καὶ τὸ συμφέρον τῆς ἱερᾶς ταύτης ὑποθέσεως. Ἡ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν, ἡ ἐνότης τῶν δυνάμεων μας, ἡ σύμπνοια, ἡ ἐνατένισις ἀπὸ κοινοῦ πρὸς τὸ ἀνήσυχον μέλλον τῆς Ὀρθοδοξίας ἐξασφαλίζει διττὸν πνευματικὸν κέρδος.

Καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἀγιαστικὸν ἔργον καρποδοτεῖ καὶ τῆς ψυχῆς μας ἡ πύλη τῆς σωτηρίας ἀνοίγεται.

Ἡ ἔρις καὶ ζυγομαχία μᾶς ρίπτουν κατακούφως εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ἐκτρέφουν τὸν ἐγωισμόν, ὑποθάλλουν τὰ πάθη καὶ μᾶς θέτουν ἐκτὸς τῶν ἀγίων ὁρίων τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

«Κἂν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν ὥστε ὄρη μεθιστάναι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω οὐδὲν εἰμί». (I Κορ. 13,2.)

Σήμερον, ὅτε ἐπληθύνθησαν οἱ πολέμιοι καὶ αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσὶ, οὐδεὶς δύναται νὰ φανῇ κατώτερος τῶν προσδοκιῶν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας. Οὐδεὶς δύναται νὰ προδώσῃ τὴν ἐλπίδα τὴν ὁποίαν ἔχει ἐναποθέσει ἐπ' αὐτοῦ ὁ Ἱερὸς Ἀγών. Ἡ εὐθύνη ἀλλὰ καὶ ἡ τιμὴ τῆς ἀγάπης καὶ πειθαρχίας ἀπάντων τῶν πιστῶν πέριξ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, τοῦ ὁποίου τὴν ὑπεράσπισιν οἰκειοθελῶς καὶ εὐόρκως ἀνελάβομεν, ἡ εὐθύνη λέγομεν καὶ ἡ τιμὴ ἀνήκει εἰς ὅλους.

Καὶ εἰς τὸ κέντρον καίειστὰ παραρτήματα. Καὶ εἰς τοὺς ἡγήτορας καὶ εἰς τοὺς μαχητάς.

Οὐδεὶς πρέπει νὰ προκαλέσῃ ἐμπρησμόν εἰς τὸ θεῖον καθίδρυμα τῆς ὀρθοδοξίας. Ἀρκετοὶ καινοτόμοι καὶ δολιοφθορεῖς λυμαίνον-

ται τὸν ἀμπελῶνα Της. Ἀρκετὰς πληγὰς ἔχει δεχθῇ τὸ ἅγιον σῶμα Της. Ἄς μὴ αὐξάνωμεν τὸ ἄλγος καὶ τὴν ὀδύνην Της. Ἄς κύψωμεν νὰ ἀκούσωμεν τοὺς θεῖους παλμοὺς τῆς οὐρανίας καρδίας Της ὡς φθάνουν ἐκ τοῦ βάθους τῆς ἱστορίας καὶ ἄς μὴ ἀκουσθῇ πλέον μεταξύ ἡμῶν λόγος γογγισμοῦ καὶ ἐριδος κατ' ἀλλήλων, ὡς λέγει καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος.

«Πεισθέντες δὲ τῇ παραινέσει τοῦ μακαρίου Παύλου πᾶσαν ὀργὴν, καὶ θυμόν, καὶ κραυγὴν ἄρωμεν ἅφ' ἡμῶν σὺν πάσῃ κακίᾳ, καὶ γενώμεθα εἰς ἀλλήλους χρηστοὶ καὶ εὐσπλαγχοι, ἀναμένοντες τὴν μακαρίαν ἐλπίδα τὴν τοῖς πράξεσιν ἐπηγγελμένην. Μακάριοι οἱ πρᾶεῖς ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν».

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟΣ ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΛΟΥΣΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

ΚΩΦ ἈΛΑΛΟΣ τις νέος, οὐτινος ἡ νηπιώδης πίστις καὶ ἡ μεγάλη εὐσέβεια ᾧκοδόμουν πάντας τοὺς περιστοιχίζοντας αὐτόν, οὕτως ἐφαντάζετο τὴν μέλλουσαν κρίσιν.

—Ὅταν ἐγώ, ἔλεγε, θέλω κεῖσθαι ἐπίτινα χρόνον ἐν τῷ τόφῳ, ὁ Θεὸς μεγαλορῶνως θέλει μὲ καλέσει, καὶ θέλω ἀποκριθῇ. Ἴδου ἐγώ, Κύριε. Τότε θέλω ἐγερθῇ καὶ ἰδεῖ πλήθῃ ἰσταμένων ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· ὁ δὲ Θεός, καθήμενος ἐπὶ νεφέλης, καὶ ἔχων ἐν χειρὶ μέγα βιβλίον, θέλει με προστάξει νὰ μένω ὀρθὸς ἐνώπιον αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ θέλει φυλλομετρήσῃ τὸ μέγα ἐκεῖνο βιβλίον μέχρι τῆς σελίδος, ἐφ' ἧς ἐν κεφαλίδι εἶναι ἐπιγεγραμμένον Ἰωάννης Σίμωνος. Ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ, ἐπέλεγεν ἐκεῖνος, ὁ Θεὸς ἔχει γεγραμμένα πάντα ὅσα ἐγὼ ἤμαρτον. Ἴσως εἶναι πλήρης, οἶμοι! ἁμαρτημάτων μου ἡ σελὶς ἀλλ' ὅταν ὁ Θεὸς θελήσῃ νὰ ἀναγνώσῃ αὐτὴν δὲν θέλει δυνηθῇ οὐδὲ θέλει εὔρει, οὐδέν.

Πῶς τοῦτο; ἡρώτητέ τις τῶν παρισταμένων εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

—Ἀπλῶστατα, ἀπεκρίθη ὁ νέος Κωφάλαρος ἐν τῇ ἐκφράσει κατὰ τῇ μιμητικῇ αὐτοῦ γλώσσῃ. Ὡς ἔχω μὲν πάντως πολλὰς ἁμαρτίας, ἀλλ' ἐδεήθην τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ βάθους καρδίας μου, ὁ δὲ Θεὸς οὗτος Σωτὴρ ἐπῆρε τὸ βιβλίον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τοῦ ὑπεριάτου ἡμῶν κριτοῦ. Ἐπειτα ἀφῆκε νὰ ροῇ πάλιν τὸ αἷμα ἐκ τοῦ τύπου τοῦ ἡλου τοῦ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἐξηφανίσθησαν τὰ ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ ἐκείνῃ σελίδι γεγραμμένα.

Ὅταν δὲ ὁ Θεὸς θελήσῃ νὰ ἀναγνώσῃ τὰ ἐμοὶ ἁμαρτήματα. δὲν θέλει, ἰδεῖ, εἰμὶ τὸ αἷμα τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ. Μὴ δυνάμενος δὲ ὁ Θεὸς νὰ ἐπενέγκῃ κατ' ἐμοῦ ἐνδείξεις, θέλει

ΝΕΟΝ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἀπάντησιν τοῦ διακεκριμένου ἀγωνιστοῦ καὶ συνεργάτου μας Εὐθύμιου Τριανταφύλλου ἐπὶ δημοσιεύματος «Νεοημερολογίτου» εἰς τὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή»

Κύριε Ἀθηναῖε,

* Ἀνώνυμος ὑπογραφόμενος Νεοημερολογίτης, γράφει εἰς τὴν «Καθημερινήν» τῆς 9-9-60, ὅτι οἱ ἐμμένοντες εἰς τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον εἶναι καλοὶ καὶ εὐσεβεῖς Χριστιανοί, ὅμως ἔχουν τὴν γνώμην, ὅτι τὸ νέον τοιοῦτον εἶναι Φράγκικη ἐφεύρεσις κλπ.

Δὲν γνωρίζομεν ἂν ὁ γράφων Νεοημερολογίτης εἶναι Δεσπότης, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου, ἢ ἄλλος τις πσοδευτικὸς καὶ ἑμπειρὸς περὶ τὰ θρησκευτικὰ Πάντως μᾶς κολακεύει ἡ γνώμη του, ὅτι οἱ Παλῖται εἶναι καλοὶ καὶ εὐσεβεῖς. Θὰ παρακαλέσωμεν, ὅμως, νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα.

1) Ἀφοῦ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον δὲν εἶναι φράγκικη ἐφεύρεσις ἀλλὰ Ἑλληνικωτάτη, διὰ τίνα λόγον ὁ αὐτοκρατορῶν Ἀνδρόνικος ὁ Α' δὲν εἰσήγαγε τοῦτο εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ σεσηγμένον ἀφῆκε τὸ πρᾶγμα. *Μήπως ἵνα μὴ μερισμὸν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπάγῃ;*

* Ἀρα ἐγνώριζεν ὁ εὐσεβὴς αὐτὸς Μονάρχης τὰς συνεπειὰς ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου καὶ διὰ τοῦτο ἀπέρριψεν αὐτὸ τὸ ἀχρεῖον προτιμήσας τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν διχασμὸν καὶ τὴν ἀναστάσιον. Πολὺ σοφωτέρως ἐκρίθη ἡ ἐνότης ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν τῶν νεοημερολογιτικῶν δευτερολέπτων

2) Κατὰ τὸ 1583 ὁ Πάππας Γρηγόριος, ἀποβλέπων πάντοτε (καὶ σήμερον ἀκόμη) εἰς τὴν ὑποταγὴν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του, ἐκάλεσε ταύτην νὰ δεχθῇ τὸ Ν. Γ. ὅπερ καὶ ἡ Παπικὴ εἶχεν ἐφαρμύσει διὰ τοὺς ὑπηκόους της, ἀλλὰ διατὶ ἐνδιεφέρετο διὰ τὰ πράγματα τῆς Ἀνατολικῆς ἀφοῦ εἶχεν ἀφορισθῇ ὑπ' αὐτῆς ἐνεκα τοῦ FILIOQUE καὶ τῶν λοιπῶν καινοτομιῶν του. Ποία σχέσις ὑπάρχει πλέον μεταξὺ τῆς ἀφωρισμένης Παπικῆς καὶ τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς;

3) Διὰ τίνα λόγον αἱ συνελεύσεις κατὰ τὰ ἔτη 1583, 1587 καὶ 1593 Σύνοδοι ὑπὸ Ἀγιοτάτους Πατριάρχας καὶ Ἐπισκόπους, (ὡς ὁ Ἱερεμίας, ὁ Σωφρόνιος, ὁ Σίλβεστρος), καθὼς καὶ ἄλλαι, κατὰ τὰ ἔτη 1648 καὶ μέχρι τοῦ 1900, ἀσυζητήτῃ ἀπέρριψαν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, ὅπερ *παγκόσμιον σκάνδαλον* ἀπεκλήθη ὑπ' αὐτῶν; Τόσον ἀγιώτερος ἐκείνων ἦτο ὁ Παλίμβουλος Παπαδόπουλος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ἵνα καταργήσῃ τὰς ἀποφάσεις ἐκείνων; Καὶ ἀφοῦ Παγκόσμιον Σκάνδαλον ἀπεκλήθη τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, δὲν εἶναι Σκανδαλοποιοὶ οἱ εἰσαγαγόντες καὶ κοπτόμενοι σήμερον δι' αὐτὸ Ποιμένες τῆς λεγομένης ἐπισήμου Ἐκκλησίας;

4) Ἡ Ἐπανάστασις Πλαστήρα—Γονατᾶ ἐν ἔτει 1923, ἀποφασίσασα τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἑλληνικωτάτου Νέου Ἡμερολογίου, ἠρώτησε προηγουμένως

κλείσει τὸ βιβλίον, ὃ δὲ Κύριος ἡμῶν, περιβάλων με ταῖς χερσὶ, θέλει ἀταράχως με ὁδηγήσει εἰς τὸ μέσον τῶν ἀγγέλων, ὅπου εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα θέλω εὐλογεῖ τὸ ἄπειρον αὐτοῦ ἔλεος.

τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, ἵνα ἀποδεχθῇ τοῦτο. Συνεστήθη, μάλιστα, καὶ Ἐπιτροπὴ, οὐχὶ ἐξ ἀνοήτων καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν, ὡς τοιοῦτοι οἱ Παλῖται εἶναι, ἀλλὰ Νομομαθῶν, Καθηγητῶν, Θρησκευμάτων παρὰ τῷ Ἀθήνῃσι Ἐθνικῷ καὶ Καποδιστριακῷ Πανεπιστημίῳ, Ὑπουργῶν, Διευθυντῶν Ἀστεροσκοπεῖων κλπ. μὲ ἱερόθερον αὐτῆς ἀνθρωπῶν οὐχὶ ἀμαθῇ καὶ τυχαῖον, ἀλλὰ τῆς Ἐκκλησίας, θεολογικῶτατον, Καθηγητῶν Θρησκευμάτων παρὰ τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, συγγραφεὰ πλείστων θρησκευτικῶν συγγραμμάτων, ἵνα μελετήσῃ τὸ ζήτημα καὶ ἀποφανθῇ ἐγγράφως.

Μετὰ πολὺμηνον μελέτην καὶ ἀλλεπαλλήλους συσκέψεις ἡ διαβόητος αὕτη Ἐπιτροπὴ ὑπέβλεν εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τὴν ἀπὸ 16/1/1923 ἔκθεσίν της, περὶ τῆς ὁποίας οἱ νεοημερολογίται οὐδένα λόγον ποιοῦνται ἐν τῷ κατὰ τῶν Παλῖτων ἀγῶνι αὐτῶν, κατὰ τὰ κηρύγματα διαφωτισμοῦ τῶν ἀμαθῶν καὶ πεπλανημένων Παλῖτων. Διότι οἱ συντάξαντες αὐτὴν τότε ἦσαν Παλαιοημερολογίται, μωροί, ἐκμεταλλευταὶ κλπ. Ὅμως ἡ ἔκθεσις αὐτῶν εἰς χεῖρας ἡμῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιγιγνομένων γενεῶν, ὅσαι μὴ θελήσωσι νὰ ἐπωμισθῶσι τὰς ἐκφωνηθείσας ὑπὸ ἀγίων Συνόδων ἀρὰς καὶ ἀναθέματα, ἀποτελεῖ ἀσφαλῆ ἀπόδειξιν, ὅτι οἱ πρόων Παλῖται καὶ νῦν Νεοημερολογίται Παπικῶ καὶ πρωτεσταντικῶ καὶ ἀγγλικῶ φιλήματι τὴν ὁρθόδοξον Πίστιν ἐπώλησαν, φιλήματι προδοσίας δολίῃ.

Φοβούμενοι τότε (1923), τὸν ἐθνικὸν διχασμὸν καὶ τὸ Σχίσμα ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ, ἠονήθησαν νὰ ἀποδεχθῶσι τὸ *ἐλληνικωτάτον* Νέον ἡμερολόγιον, ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελον δεχθῇ αὐτὸ πᾶσαι αἱ ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι. Ἐν τούτοις, μετὰ ἓν ἔτος, (1924), οἱ τέως Παλῖται (κληρικοὶ καὶ ἐπιστήμονες) ἀσμένως τὸ Νέον προσεκύνησαν.

* Ἐρωτᾶται ἤδη. Ἐφ' ὅσον μόνον (4) ἐκκλησίαι ἐδέχθησαν τὸ Νέον, αἱ δὲ λοιπαὶ (14) μένουσιν εἰς τὸ Παλαιόν, πότε ἦσαν μωροὶ καὶ τυφλοὶ οἱ ὑπογράφαντες τὴν Ἐκθεσιν (καὶ γενικῶς οἱ κοπτόμενοι σήμερον καὶ φρουάροντες κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν), ὅταν ὑπέγραψον κατὰ τοῦ Νέου, ἢ ὅταν τὸ προσεκύνησαν;

Μετὰ πλείστης τιμῆς

Εὐθύμιος Τριανταφύλλου

* Ἀξιωματικὸς Χωροκῆς ἐν Ἀποστρατεῖᾳ

Λάρισα 14/10/60

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Κατανυκτικὸν μνημόσυνον, ἐτελέσθη τὴν 16ην τρέχοντος (Π. Ο. Η.) καὶ ἡμέραν Τρίτην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Κορυθαλλοῦ (Καραχάλιου) ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ δειμνήστου πατρὸς καὶ ποιμενάρχου ἡμῶν Χρυσοστόμου.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐκκλησίασματος μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν π. Στέφανον Κριτάκην ἐφημέριον τοῦ Ἱ. Ναοῦ μετέβη διὰ ποδῶν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Βαρυπόμπης) ἔνθα εἶναι ἀποτεθησαυρισμένα τὰ τίμια ὅσα τὸ π. ποιμενάρχου. Ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ τῶν τιμῶν ὁσῶν ἐφέλλει τρισάγιον ὑπὸ τοῦ π. Παρθενίου ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τοῦ π. Στεφάνου.

Ἀπὸ τὸ ἐν Θεσσαλονίκη Πανμακεδονικὸ - Θεσσαλικὸ - Θρακικὸν Συνέδριον τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἑορτολογίου

ΤΗΝ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΑΝ Κυριακὴν ἔλαβε χώραν ἐν τῇ Γραφείῳ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοπευτικῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης (Κανὼν 13) τὸ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἐπιτροπῆς τῆς ὡς ἄνω Κοινοῦντος, ὁργανωθὲν Πανμακεδονικο-Θεσσαλικο-Θρακικὸν συνέδριον, τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἑορτολογίου, πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἀπασχολούντων, τὸν ὑπ' αὐτῶν διεξαγόμενον Ἱερὸν ἀγῶνα, ζητημάτων, καὶ πρὸς ἐπιδίωξιν ἐπιλύσεως αὐτῶν.

Εὐθὺς μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ τὴν ἐπακολουθήσαν ἐπιμνημόσυνον δέησιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ἀειμνήστων Ποιμεναρχῶν τῶν πρώην Φλωρίνης Κυροῦ Χρυσοστόμου, πρώην Δημητριάδος Κυροῦ Γερμανοῦ, πρώην Κυκλάδων Κυροῦ Γερμανοῦ καὶ πρώην ἐφημερίου τῆς Κοινότητος Θεσσαλονίκης Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιεπίσκοπου πατρὸς Γαβριήλ, προσήλθον εἰς τὸ Συνέδριον ἅπαντες οἱ κάτωθι Κληρικοί καὶ Λαϊκοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἑλληνικῶν Ὁρθοπευτικῶν Κοινοτήτων καὶ Κεντρικῶν παραρτημάτων τῆς Μακεδονίας—Θεσσαλίας καὶ Θράκης ἦτοι:

1) Ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοπευτικῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης:

- 1) Αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς κ. Στυλιανὸς Μουσᾶς,
 - 2) Ἡλίας Νικολόπουλος Πρόεδρος, 3) Παν. Κοσσαρᾶς Ἀντιπρόεδρος, 4) Παναγ. Βασιλειάδης Γεν. Γραμματεὺς, 5) Βασ. Εὐστρατιάδης Ταμίας, 6) Ἀγγ. Κάρτας Ἐφορος καὶ Μέλη 7) Ἀντ. Πέππας, 8) Ἰω. Χαλβατζῆς, 9) Χρ. Χριστοδουλάκης, 10) Δημ. Σπυροῦδης, 11) Ἀν. Καραπάλης, 12) Δημ. Καλλιῶτης
- ### 2) Ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Ὁρθοπευτικοῦ Σωματείου τῶν Γ.Ο.Χ. Θεσ/νίκης «Ἀγίου Γεωργίου καὶ Νέστορος»:

- 1) Αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς κ. Σάββας Παπαδόπουλος, 2) Κωνστ. Βουτυρᾶς Πρόεδρος, 3) Λάζαρος Παπαδόπουλος Γενικός Γραμματεὺς, 4) Κωνστ. Κουλούσκας Ταμίας, 5) Βασ. Παζαυτζῆς Ἐφορος 6) Ἀνδρέας Σασιόγλου Μέλος.

3) Κομοτινῆς:

- 1) Σ. Βουτυρᾶς Πρόεδρος.

4) Δαρὶσσης:

- 1) Αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς κ. Ἀντώνιος Παπακαλοῦσιος, 2) Εὐθ. Τριανταφύλλου, Γεν. Γραμματεὺς.

5) Βόλου:

- 1) Πανοσιολ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσ. Νασλίμης, 2) Ἀντ. Γκαλβίνης καὶ 3) Μιχ. Κιάφας Μέλη.

6) Σεργείων:

- 1) Πανοσιολ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἰλαρίων Βασιλόγλου, 2) Ἰωάννης Ἡλιάδης Πρόεδρος, 3) Γεώργ. Μεντούρης Γεν. Γραμματεὺς, 4) Ἀνδρ. Πάχας Μέλος

7) Καβάλας:

- 1) Ὁσιολ. ἱερομ. κ. Ἀγαθάγγελος Βούρδουλας, 2) Στεφ. Νικολαΐδης Γεν. Γραμματεὺς, 3) Ἀχιλ. Δημητριάδης Μέλος.

8) Δράμας:

- 1) Αἰδεσ. ἱερεὺς κ. Μιχ. Σαββόπουλος, 2) Εὐάγ. Ἀργυριάδης Πρόεδρος, 3) Ἰω. Ἡλιάδης Σύμβουλος.

9) Ναούσης:

- 1) Δημ. Δραγουμᾶνος, Πρόεδρος.

10) Πτολεμαΐδος:

- 1) Σπύρος Σαγιάς Πρόεδρος, 2) Δημ. Καραγιαννάκης Σύμβουλος.

11) Ἐπανομῆς:

- 1) Δημ. Οἰκονομίδης Πρόεδρος 2) Γρηγ. Παραδείσης Σύμβουλος.

12) Ἀγίου Πνεύματος (Σεργείων):

- 1) Ἀθαν. Γιαζαντζῆς Πρόεδρος, 2) Θεοχ. Σπίνθιος Γεν. Γραμματεὺς.

13) Βασιλικῶν:

- 1) Αἰδεσμ. ἱερεὺς κ. Νικόλ. Τσιρέλας, 2) Χρ. Τσιάμης Πρόεδρος, 3) Κωνστ. Χρυσομάλης Ἀντιπρόεδρος, 4) Γεώργ. Κορφίτης Ταμίας.

14) Μεσημερίου:

- 1) Αἰδεσ. ἱερεὺς κ. Γεώργιος Μαμαριδῆς, 3) Γεώργιος Παπαδόπουλος Πρόεδρος.

15) Χαλάστρας:

- 1) Ἰωάν. Μαλιούρης Πρόεδρος, 2) Νικόλαος Γράμπας σύμβουλος, 3) Γεώργ. Χατζῆκος σύμβουλος.

16) Κυμνήων:

- 1) Ἀντώνιος Γράμπας Πρόεδρος.

17) Ἀρεθούσης:

- 1) Μιχ. Τσοσυνίδης Ταμίας, 2) Κλ. Μπεμπέκας σύμβουλος.

19) Μεσορόπης:

- 1) Ἀθαν. Σινάθης Πρόεδρος.

18) Ποταμιάς:

- 1) Αἰδεσ. ἱερεὺς κ. Νικόλ. Ἀλεξανδρίδης, 2) Ἀριστ. Καρατσομπάνης.

Ὡσαύτως προσήλθον ὡς παρατηρηταὶ ἐκ μέρους μὲν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Διονύσιος Καλάγγυρος τῆς Π.Θ. Ε.Ο.Κ. ὁ ἀντιπρόεδρος κ. Κωνστ. Κόμνιος, ὡς καὶ ὁ κ. Ἀρ. Κοντόπουλος, Πρόεδρος τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως Θεσσαλονίκης, ἐκ μέρους δὲ τῶν ζηλωτῶν Ἀγίου Ὄρους ὁ Πανοσιολ. Ἱερομόναχος κ. Μακάριος Ἀλκατσανός καὶ ὁ ὁσιολογιώτατος Μοναχὸς κ. Ἀντώνιος Μουστάκας καθὼς καὶ οἱ ἐλλογιμώτατοι Θεολόγοι Καθηγηταὶ κ.κ. Διον. Μπατιστάτος καὶ Σταῦρος Καραμήτσος.

Μετὰ τὴν εὐχὴν τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἱερέως τῆς Ἑλλην. Ὁρθοπευτικῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ. Στυλιανοῦ Μουσᾶ, ὑπὲρ εὐδοκίας τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἐδρας ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης Βόλου κ. Χρυσόστομος Νασλίμης, ὅστις ἐκήρυξε τὴν ἐναρξιν τοῦ συνεδρίου. Ἐν ὀνόματι τῆς Ἀγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ Ζωοποιοῦ καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος, εὐχηθεὶς εὐδωσῶν τῶν ἐργασιῶν τούτου.

(Λόγῳ ἐλλείψεως χώρου εἰς τὸ ἐπόμενον θὰ δημοσιεύσωμεν τὰς ἀνακρινάσεις τοῦ Συνεδρίου).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφορῶν ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς, Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

ΑΓΩΝ - ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

«Άπας ὁ ἀνθρώπινος βίος, τυγχάνει πανθομολογούμενον, ὅτι εἶναι εἰς ἀγὼν ἀκατάπαυστος, ὁ ὁποῖος καὶ δίδει νόημα εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐξιδανικεύει. Ἄνευ ἀγώνος οὐδὲν τυγχάνεται ἐπὶ τῆς γῆς.

Αἱ κοινωνίαι καθόλου καὶ τὰ ἄτομα κατ' ἰδίαν ἀγωνίζονται ὑπερανθρώπως διὰ τὴν ἐπίτευξιν ὠρισμένων ἰδεωδῶν, διὰ τὴν κατόρθωσιν ὑψηλῶν τιμῶν ἔργων. Εἰς ὅ,τι θέλει νὰ ἐπιτύχῃ ὁ ἀνθρώπος, δεῖ εἰσάγει ἀγῶνα. Ἡ ἐπίσπευσις τῶν σχεδίων διὰ τὴν ἀποστολὴν ἀνθρώπου εἰς τὸ διάστημα, ἡ προσπάθεια ἀνακαλύψεως τῶν φαρμάκων τῶν ἀνιάτων ἀσθενειῶν ἅτινα κατατρώχουν τὴν ἀνθρωπίνην ὄντοτητα ἀπαιτοῦν ἀγῶνα καὶ μόνον ἀγῶνα, μὴ ἐξαιρουμένης ἀλλὰ τὰ μέγιστα ἐπιλογιζομένης καὶ τῆς τάσεως βελτιώσεως τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν λαῶν. Ἀγὼν ὑπὸ ἔννοιαν κάπως διάφορον χαρακτηρίζει καὶ τὴν ζωὴν τοῦ χριστιανοῦ, ἀγὼν, ὅστις ἀποβλέπει εἰς τὴν κατανίκησιν τοῦ κακοῦ καὶ εἰς τὴν θεμελίωσιν παγίως εἰρηνικῆς καταστάσεως ἐν τῇ ψυχῇ του. Ὁ ἀγὼν οὗτος διακρίνει τὸν χριστιανὸν ἀπὸ τὸν μὴ χριστιανὸν καὶ ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενον τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς.

Ὁ ἀγὼν τοῦ χριστιανοῦ ἰσοδυναμεῖ πάντοτε μὲ νίκην, ἀκόμα καὶ ὅταν οὗτος πίπτει.

Λέγεται πολλάκις ὁ χριστιανὸς τραύματα, χολίειναι, πίπτει ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀνορθώνεται καὶ θεραπεύει τὰς ψυχικάς πληγὰς διὰ τῆς Θείας Χάριτος, καθιστάμενος ὁ ἴδιος πνευματικὸς ἱατρός τοῦ ἑαυτοῦ. Ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς δὲν πίπτει ἐκ προαιρέσεως, ἀλλ' ἐν στιγμαῖς ἀδυναμίας καὶ πνευματικῆς ἀτονίας.

Ὁ ἀγὼν του χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν καρτερικότητα, τὴν συνέχειαν, τὸν δλοκληρωτισμὸν καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν τελείωσιν, τὴν φεράν πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὴν θέωσιν του. Ἡ δὲ νίκη του, ἡ ἐπομένη τοῦ ἀγώνος εἶναι ἀποτελέσμα τῆς ἀνθρωπίνης πάλης καὶ προσπαθείας ἐνισχυομένης ὑπὸ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

«Φιλεῖ τὸ θεῖον συγχαίμειν κάμνοντι» φιλοσοφεῖ ὁ Πλούταρχος. Καὶ δὲν εἶναι ψεῦδος ἡ οὐτοπία, πῶς ὁ Θεὸς βοηθεῖ τοὺς ἀγωνιζομένους καὶ ἀποτελεῖ πηγὴν δυνάμεως διὰ τοὺς ἐπικοινωνοῦντας μετ' Αὐτοῦ. Τοῦτο κηρύσσει καὶ ὁ θεολόγος Παῦλος μετὰ τὴν γνωστὴν καὶ αἰώνιον κύρουσις ῥῆσιν του: «προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρηγορίας τῷ θρόνῳ τῆς Χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεος καὶ χάριν εὐφρυνεῖν εἰς εὐκαιρὸν βοήθειαν».

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀνωθεν βοήθεια εἶναι ἡ γέφυρα τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν κατὰ τὰς πτώσεις καὶ τὰ δλισθήματα τοῦ πιστοῦ καὶ τὸ καλλίτερον ἐφόδιον τοῦ χριστιανῆς εἰς τὸν ἀγῶνα του κατὰ τῆς ἁμαρτίας, ὃν οἰκεία βουλήσει ἀναλαμβάνει. Ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τὰ μυστήρια, ἡ προσευχή καὶ ἡ μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἶναι μία ἰσχυρὴ ἀκτανίκτης εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πιστοῦ.

«Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ ἐστὶ δύναμις εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι» διασαλπίζει ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Παῦλος. Τυγχάνει ἀναντίρρητον, ὅτι ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς ἁμαρτίας εἶναι λίαν δυσχερὴς ἀφ' ἑνὸς μὲν, διότι «ἐγκτεται ἡ διά-

νοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος αὐτοῦ (Γεν. 8, 21) καὶ διότι «τίς καθαρὸς ἔσται ἀπὸ ρύπου, ἀλλ' οὐδεὶς, ἐὰν καὶ μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς (Ἰωβ 14, 4), ἀφ' ἑτέρου δέ, διότι καὶ ἡ κοινωνία σήμερον ἔχει σαπίσει ἠθικῶς καὶ γενικὴ δυσσομία τῶν ψυχικῶν νόσων καλύπτει τὸν ὁρίζοντα.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ δύναμις τῆς ἁμαρτίας εἶναι πολὺ μεγάλη, ὥστε δυσκόλως νὰ διαφεύγῃ τις ἐκ τῶν γαμψονύχων ποδῶν τῆς.

Διὰ τοῦτο, χρειάζεται ἐργήγορσις μερίστη ἐν τῷ ἀγῶνι κατὰ τῆς ἁμαρτίας, τὴν ὁποίαν διὰ τῶν ἐξῆς λόγων χαρακτηρίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «οὐδὲν οὕτως ἀλόγιστον ὥς ἡ ἁμαρτία οὐδὲν οὕτως ἀνόητον καὶ μωρὸν καὶ ραγδαῖον πάντα ἀνατρέπει καὶ συγχέει καὶ ἀπόλλυσιν, ἐνθα ἂν εἰσπηδήσῃ».

Διὰ πολλοὺς λόγους καὶ αἷτια λοιπὸν ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς ἁμαρτίας ἀποβαίνει λίαν δυσχερὴς. Ὁ ἀγὼν ὅμως αὐτὸς ἀποτελεῖ σημεῖον ἀγιότητος, κλίμακα ἀνόδου καὶ φανέρωσιν ψυχικοῦ μεγαλείου. Ἀποσα ἡ ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ εἶναι εἰς συνεχῆ καὶ ἀδιάλειπτος ἀγὼν, ἐν βάδισμα ἐπὶ ἐπάλξεων καὶ τειχῶν.

Ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀνῆλθεν ὁ Κύριος διὰ νὰ ἐνδυναμώσῃ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἁμαρτίας.

Ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀνῆλθεν ὁ Κύριος, ἵνα διὰ τῆς Σταυρικῆς Του θυσίας λύσῃ τὰς ἀλύσεις τῆς ἠθικῆς δουλείας μετὰ τὰς ὁποίας ἦτο δεδεδεμένος ὁ ἀνθρώπος, ἵνα τὸν καταστήσῃ ἐλεύθερον τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας, ἡτις ἀποτελεῖ ἀνταρσίαν κατὰ τοῦ θείου μεγαλείου.

Ὁ πιστὸς εἶναι εἰς στρατιώτης, εἰς ἀξιωματοῦχος τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος τοῦ ἀγωνιζομένου νὰ κατατροπώσῃ τὸν διάβολον.

Ὁ ἀγὼν τοῦ πιστοῦ ἐνταχθέντος οὐκ ἐκτοθελῶς καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς βίας ἢ ἐξωτερικῆς πίεσεως εἰς τὴν παρὰ τὰς τῶν ἀγωνιστῶν καὶ τῶν γνησίων μαθητῶν τοῦ Σωτῆρος εἶναι μία διηνεκὴς πάλη, εἰς καθημερινὸς πόλεμος. «Οὐχὶ πειρατήριόν ἐστὶν ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς;» (Ἰωβ), «Μικραὶ καὶ πονηραὶ ἐγένοντο αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς μου» (Ἰακώβ), ἀναγράφεται εἰς τὰς χρυσὰς σελίδας τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Ὁ βίος τῷ ὄντι εἶναι κατεσπαρμένος ὑπὸ ἀκανθῶν, πικριῶν καὶ θλίψεων. Πλεῖστοι δοκιμασιακαὶ δυσχέρειαι παρουσιάζονται ἡμῖν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς μας, ὅταν ἀγωνιζόμεθα κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ ἐπιθυμῶμεν νὰ ἀνταπεξέλθωμεν νικηφόρως κατὰ τῶν διαφόρων ἁμαρτιῶν.

Διὰ τοῦτο, ἀπαιτεῖται χαλυβδίνη ὑπομονὴ καὶ καρτερικότης προκειμένου νὰ τρέξωμεν «τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα», οὐχὶ δὲ λιποψυχία, διακοπὴ ἢ κατάπτωσις.

Ἐτερον σπουδαῖον ὄπλον ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ πιστοῦ εἶναι ἡ βία, ἡτις ἐπενεργεῖ λίαν τελεσφόρως ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν ἀξίαν τῆς βίας ὑπογραμμίζει καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον διὰ τῆς σοφῆς ῥήσεως: «Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται καὶ βιασται ἀρπάξουσιν αὐτήν». Ἡ βία χαλινάγει τὰ πάθη, νεκρῶνει τὰς ἀτάκτους ἐπιθυμίας, δαμάζει τὰ χαμερ-

πῇ ἔνστικτα, καθιστᾷ τὸ πνεῦμα κυρίαρχον ἐπὶ τῆς σαρκός, ἥ τις πάντοτε ἐπιθυμεῖ καὶ ἐπαναστατεῖ κατ' αὐτοῦ.

Ἀκράθετος καὶ ἀσυγκράτητος πρέπει νὰ καταφέρεται ὁ πιστὸς κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του εἰς τ'ς διαφορὰς ἀδυναμίας καὶ ἀτελείας του, εἰς ἃς ὑποκείμενος πολλάκις πίπτει.

Συνοπλίτας ἐν τῷ ἀγῶνι κατὰ τῆς ἁμαρτίας ἄς παραλάβῃ ἐπὶ πλέον τὴν προσευχὴν, τὴν μελέτην τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Γραφῶν καὶ τὴν ἀνένδοτον, τὴν συνεχή, τὴν ἀδιάπτωτον ἐγρήγοσιν.

Ἀμέριστος ἡ προσοχή του πρέπει νὰ στρέφεται καὶ ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς του ζωῆς, διότι ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος ὁ ἐν αὐτῷ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν παραδοκεῖ καὶ ἑλλοχεύει τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, ἵνα ἐμφανισθῇ κυρίαρχος ἐκτὸς αὐτοῦ. Ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ ἔχη πάντοτε κατὰ νοῦν, ὅτι «οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλῃ πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις». — (Ἐφεσ. ΣΤ' στίχ. 12—13).

Ἡ ἁμαρτία, ὥς ὅλοι ἐκ πείρας γνωρίζομεν, εἶναι πολὺ ἰσχυρὰ καὶ δύναται πολλάκις νὰ ἀλλώσῃ τοὺς πλοκάμους τῆς καὶ νὰ σκορπίσῃ τὸ δηλητήριον καὶ τὰ μικρόβια τῆς ἡθικῆς σήψευς καὶ φθορᾶς εἰς ὁλόκληρον τὴν πνευματικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀτόμου.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ πιστὸς ὀφείλει νὰ παιδαγωγῇ ἑαυτόν, νὰ δουλαγωγῇ πᾶσαν ἄτακτον ἐπιθυμίαν καὶ κακὴν συνήθειαν, νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, νὰ γρηγορῇ ἀνυστάκτως καὶ νὰ κρατῇ ἑαυτόν ὑπὸ σιδηρᾶν πειθαρχίαν.

Τότε μόνον ἡ ψυχὴ αἰσθάνεται ἀνατάσεις ἡθικὰς καὶ δοκιμάζει ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀπαράμυλλον ἡδονὴν τῆς ἐργασίας τῶν προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἐφαρμόξῃ καὶ πραγματοποιῇ τὸ τοῦ Παύλου : «ὕπνωσά με τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι». Τότε μόνον ἐκάστη στιγμή τῆς ζωῆς αξιοποιεῖται, τότε μόνον, ὅταν ὁ χριστιανὸς ἀγωνίζεται νὰ ἀποτινάξῃ τὰς ἐναγωνίους ὕλικας προσπαθείας, ὅταν προσπαθῇ νὰ ἀποβάλῃ τοὺς χιτῶνας τῆς ἁμαρτίας, οὓς ἐνεδύθη, ὅταν ἀναλάβῃ τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως καὶ ἐνδυσάμενος τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ ἀποπειράται νὰ σβέσῃ πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεπυρωμένα. Ὁ ἀγὼν αὐτὸς ὁμολογουμένως εἶναι τραχὺς καὶ καπνώδης καὶ ἰδίως ἐν τῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ, καθότι «χαλεπὸν ἡ νεότης» ὅτι εὐρίπιστον, εὐεξαπάτητον, εὐόλισθον (Χρυσόστομος) καὶ διότι ἐνίοτε ἀποδαρνύεται ὁ πιστὸς, χάνει τὸ ἡθικόν του καὶ οὕτω ἀφήνει τὸν ἑαυτόν του ἐλεύθερον καὶ κατὰ φυσικὴν συνέπειαν ὑποκείμενον εἰς πτώσιν.

«Εἰ πάντες ἁμαρτωλοὶ ἔσμεν, καὶ οὐδείς ὑπέρτερος τῶν πειρασμῶν, οὐδεμία ἄρα τῶν ἀρετῶν ὑψηλοτέρα τῆς μετανοίας» διαγγέλλει ὁ ἀσκητικώτατος τῶν Πατέρων Ἀββᾶς Ἰσαάκ.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἱατρικόν, ἰδοὺ βότανον θεραπευτικόν, ἰδοὺ μέσον ἀνορθώσεως διὰ τὰ ὀλισθήματα καὶ τὰς πτώσεις τῆς ψυχῆς. Ἡ μετάνοια ! ἥς ἡ δύναμις μεγίστη. Ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια μετὰ τὴν ἰσχυρὰν θέλησιν δύνανται νὰ ὀδηγήσουν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐπίτευξιν παντὸς ἐφετοῦ καὶ νὰ τὸν καταστήσουν ἰκα-

νὸν νὰ θεραπεύσῃ πᾶσας τὰς κακὰς κλίσεις καὶ ἔξεις τὰς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν.

Δὲν ἀπαιτεῖται τόσον ἔξοχον τάλαντον διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ πού ἀποβλέπει, ὅσον θέλῃς λέγει ὁ Σμάιλς, «ὁ ἄνθρωπος ἢμπορεῖ νὰ κάμῃ ἐκεῖνο πού πρέπει, ἂν λέγει πὼς δὲν ἢμπορεῖ, δὲν θέλει» φιλοσοφεῖ ὁ Fichte.

Ὅπως εἰς ὅλα τὰ στάδια τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, οὕτω καὶ διὰ τὴν χριστιανικὴν κατάρτισιν καὶ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν ἀπαιτεῖται ἀγὼν, θέλησις, θάρρος, τόλμη διὰ νὰ μὴ γίνῃ χλιαρὸς ὁ ἥλιος μας, νὰ μὴ λυγίσῃ ἡ εὐστάθεια μας, νὰ μὴ αἰσθανθῶμεν κάματον, νὰ μὴ πληρωθῶμεν ὑπὸ ἀθυμίας.

Ἄς ἐπάρωμεν τὰς χεῖρας μας πρὸς τὰ σκηνώματα τῆς αἰδίου μακαριότητος καὶ ἄς παρακαλέσωμεν ἐκ μυχιατάτων καρδίας τὸν ὕψιστον, ὅπως μᾶς ἐνδυναμώσῃ ἐν τῷ κατὰ τῆς ἁμαρτίας ἀγῶνι, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ ἐργασθῶμεν καρποφόρως ἐν τῷ μυστικῷ ἀμπελῶνι Του καὶ ἵνα κατορθώσωμεν νὰ νικήσωμεν ὁλοτελῶς τὰ πάθη καὶ τὰς κακίας, ἅτινα ἐμφωλεύουν ἐν ἡμῖν, ὥστε νὰ ἔχωμεν τὸ θάρρος κατὰ τὰς ἐπιθανάτιους στιγμὰς νὰ ἀναφωνήσωμεν, ὥς ὁ θεορρήμων Παῦλος : «τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα, λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ δίκαιος Κριτής». Ε.Μ.

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΟΡΓΙΖΟΜΕΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Νὰ μὴ χρησιμοποίησῃς τὸν ἐχθρόν σου ὥς διδάσκαλον, οὔτε αὐτὸ πού μισεῖς νὰ τὸ ζηλέψῃς, οὔτε νὰ γίνῃς ὁ καθρέπτης τοῦ ὀργισμένου καὶ νὰ δείχνῃς στὴν ψυχὴ σου τὴν μορφήν του. Ἐκεῖνος ἐκοκλήνῃς ἐσὺ δὲν ἔγινες κατακόκκινος ; Τὰ μάτια του ἔχασαν τὸ χρῶμα τους. Τὰ ἰδικά σου, πέσμον, βλέπουν ἥρεμα ; Ἡ φωνὴ του εἶναι σκληρῇ. Ἡ ἰδική σου εἶναι ἡλία ;

Οὔτε ἡ ἡχώ τῶν ἐρημικῶν μερῶν δὲν ἀντανάκῃ τὴν φωνὴν τόσον τελείως πρὸς ἐκεῖνον πού ὠμίλησε ὅσον αὐτὸ γίνεται μετὰ τὰς ὕβρεις ἀπὸ τοῦ βλάσφημον καὶ ὕβρεσθην. Μᾶλλον δὲ ὁ ἥχος ἐπιστρέφει ὁ ἴδιος, ἐνῶ ἡ λουδορία ἐπανερχεται μετὰ προσθήκην. Τί συμβαίνει μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ὕβρεων ὅταν δύο διαπληκτίζονται ; Ὁ μὲν ἓνας τοῦ λέγει ὅτι εἶναι τιποτένιος, ὁ ἄλλος ὁμῶς ἀπαντᾷ ὅτι εἶναι δούλος. Ὁ πρῶτος πτωχὸς ὁ δεύτερος ἀλήτης. Αὐτὸς ἁμαθὴς, ἐκεῖνος ἡλίθιος. Καὶ αὐτὸ γίνεται μέχρις ὅτου αἱ ὕβρεις σωθῶν ὅπως συμβαίνει μετὰ τὶς σαγίτες τοῦ τόξου.

Κατόπιν ἀφοῦ διὰ τῆς γλώσσης ἐκσφενδονίσουν κάθε ὕβριν, προχωροῦν πρὸς τὰ ἔργα, δηλαδὴ τὴν συμπλοκήν. Ὁ θυμὸς προκαλεῖ μάχην, ἡ μάχη γεννᾷ ὕβρεις, αἱ ὕβρεις πληγὰς, αἱ πληγαὶ τραύματα, ἀπὸ δὲ τὰ τραύματα πολλὰς φορὰς προξενοῦνται θάνατοι.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν λοιπὸν ἄς ἀνακόψωμεν τὸν δρόμον τοῦ κακοῦ μετὰ κάθε τρόπον ἄς ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τὰς ψυχὰς μας τὴν ὀργήν. Διότι ἔτσι μόνον θὰ ἢμπορέσωμεν τὰ περισσότερα ἐκ τῶν κακῶν, ὥσάν νὰ προέρχονται ἀπὸ κάποια ρίζα νὰ τὰ ἀποκόψωμεν

μαζί με τὸ πάθος. Σὲ ὕβρισαν; Ὁ σὺ εὐλόγησέ τον. Σὲ ἐκτύπησε; Εὐὸ νὰ τὸ ὑπομείνης. Σὲ ἀποστρέφεται καὶ σὲ νομίζει ὡς μηδαιμνόν; Ὁ σὺ νὰ καταλάβης τὸν ἑαυτὸν σου ὅτι προέρχεσαι ἀπὸ τὴν γῆν καὶ εἰς τὴν γῆν πάλιν θὰ ἐπανέλθῃ. Διότι ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐξοπλίσῃ τὸν ἑαυτὸν του μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις θὰ ἀντιληφθῇ ὅτι κάθε ἀτιμία εἶναι κατώτερη τῆς ἀληθείας. Ἐτσι θὰ φέρῃς καὶ τὸν ἐχθρὸν εἰς ἀμηχανίαν, ἐπειδὴ θὰ παρουσιάσῃς τὸν ἑαυτὸν σου ἄτρωτον ἀπὸ τὰς ὕβρεις. Εἰς τὸν ἑαυτὸν σου δὲ θὰ ἐτοιμάῃς τὸν στέφανον τῆς ὑπομονῆς, ἐπειδὴ θὰ με τατρέψῃς τὴν μαρίαν τοῦ ἄλλου εἰς χρήσιμον φιλοσοφίαν διὰ τὸν ἑαυτὸν σου. Ὡστε ἂν πεισθῇ· εἰς ἐμὲ πρέπει νὰ προσθέσῃς διὰ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ ἄλλας ὕβρεις. Σὲ ὠνόμασε ἀφανῆ καὶ ἄδοξον καὶ ὅτι δὲν ἀξίζεις τίποτε; Σὺ δὲ εἶπες εἰς τὸν ἑαυτὸν σου ὅτι εἶναι χῶμα καὶ σιάνκη.

Δὲν εἶσαι ἄλλοτε σεμνότερος τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος τὸν ἑαυτὸν του ἔτσι ὠνόμαζε. Σὲ ὠνόμασε ἀμαθῆ καὶ πτωχὸν καὶ τιποτένιον; Σὺ δὲ εἶπες εἰς τὸν ἑαυτὸν σου ὅτι εἶναι σκώληξ καὶ ὅτι ἔχει τὴν καταγωγὴν του ἀπὸ τὴν κοπρίαν, ἐπαναλαμβάνων τὰ λόγια τοῦ Δαβίδ. «Ἐγὼ εἰμι σκώληξ καὶ οὐκ ἄνθρωπος, ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ». Εἰς αὐτὰ νὰ προσθέσῃς, καὶ τὰ λόγια τοῦ Μωϋσέως. «Ὅταν ἔκεινος ὑβρίσθη ἀπὸ τὸν Ἀαρὼν καὶ τὴν Μαριὰμ δὲν κατεφέρετο ἕναντίον των ἀλλὰ προσηύχετο εἰς τὸν Θεὸν δι' αὐτούς. Αὐτῶν λοιπὸν νὰ ἐπιθυμῇς νὰ εἶσαι μαθητῆς, τῶν θεοφιλῶν καὶ μακαρίων ἀνδρῶν, παρὰ ἐκείνων ποὺ εἶναι κατὰμεστοι ἀπὸ πονηρὸν πνεῦμα.

(Συνεχίζεται)

Ἐλευθέρα μετάφρασις Π. Ι. Β.

ΠΕΝΘΗ

ΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΑΣ

Ἡ Θεσσαλονικὴ ἐσχάτως ἐπένθησεν τὴν ὀδυνηρὰν ἀπώλειαν ἐκλεκτῶν καὶ ἀγαπητῶν ἀδελφῶν. Ὁ Ἀγγελοῦς Ἀγγελοῦς, δικηγόρος, ὑπῆρξεν ἀκαριαίως καὶ ἀδελφικός μαχητὴς τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἡ πίστις καὶ προσήλωσις εἰς τὸ ἱερὸν χρέος τῆς Ἐκκλησίας τὸν ἐκράτησε ἕως ἐσχάτων ἀνστάσεων φρουρῶν τῶν παραδόσεων. Ἐν τῷ αὐτοῦ τοῦ ἐσθίου πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας ἔζησε καὶ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου διὰ τὰ σφαιρὰ ση- νόματα τοῦ Κυρίου.

— Ὅμοιος ἐπλήγη ὑπὸ τῆς ἀπωλείας τῆς ἀδελφῆς τῆς ἡ εὐσεβεστάτης κυρία Πάτση, τὴν ὁποίαν καὶ συλλυπούμεθα, ἐχόμενοι ὅπως ὁ Σωτὴρ ἐπιχέει βάλαμον εἰς τὴν καρδίαν τῆς.

— Ἡ Τριανταφυλλία θυγάτηρ τοῦ ἀδελφοῦ κ. Χατζημανουδῆ εὐθὺς μετὰ τὸν τοκετὸν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τῆς ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον. Ὁ πόνος τῶν οἰκείων τῆς εἶναι μέγας, δι' αὐτὸ καὶ ὁ Ὑψιστος ἄς εἴπῃ εἰς τὰς τεθλιμένας καρδίας τῶν τὸ βάλαμον τῆς παρηγορίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΛΑΝΙΤΗΣ

Σοβαροτάτη ὑπῆρξεν ἡ ἀπώλεια τοῦ ἐκλεκτοῦ ζηλωτοῦ ἀδελφοῦ. Ἐπίτροπος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Ἀθηνῶν ἐπὶ 25 ἔτη ἐπέδειξεν ζῆλον καὶ ἀπάργησιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀγῶνος δι' ὃ καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ ὅφ' ὧλων.

Τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ἔφαλλον οἱ Ἱερεῖς μαρς Εὐγένιος Κλαυδιανός, Κωνσταντῖνος Παπαντωνίου καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος Σπυρίδων Ἐρμυγνίου.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ εὐχεται εἰς τὸν Ὑψιστον ὅπως εἰς τὴν εὐσεβεστάτην οἰκογένειάν του δίδει παρηγορίαν καὶ ὑπομονήν.

Κυριακὴ Ι Δουκῆ 13, 10—17

Ο ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ ΦΘΟΝΟΣ

Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀναγκάζων ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ: Ἐξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου.

Ἡ σκηνὴ ἔχει μέσα της ἕνα μεγαλεῖο. Ὁ Ἰησοῦς τριγυρισμένος ἀπὸ τὸν ἀπλὸ λαὸ δέχεται τὸν ἀνυπόκριτον σεβασμὸν του. Εἶναι ὁ θεραπευτὴς τῆς συγχυτικότητος, τῆς αὐτῆς αὐτῆς γυναικὸς τῆς δόκας τὸ μαρτύριο ἐξωστράκισε ὁ Κύριος.

Μέσα σ' ἕνα τέτοιο κλίμα ποὺς θὰ ἠμποροῦσε νὰ μείνῃ ἀπαθής, νὰ μὴ σκιρτήσῃ μέσα του τὸ πνεῦμα τῆς καινῆς ζωῆς; τὴν ὁποίαν ἔφερεν σὶν κόσμῳ ἡ φωτεινὴ μορφή τοῦ Ναζωραίου;

Καὶ ὅμως! Σὲ μιὰ γωνιά τῆς Συναγωγῆς ὁ ἀρχισυνάγωγος δαγκώνει τὰ χεῖλη του ἀπὸ φθόνον. Πρέπει νὰ εὔρῃ κάτι εἰς βάρος τοῦ Κυρίου. Ἰδοὺ ὅμως. Παρέβη τὸ Σάββατον! Κατεπάτησε τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον! Ὁ ὑποκριτὴς καὶ δημαγωγὸς φαρισαῖος κάνει μίαν προσπλάθειαν νὰ μειώσῃ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ θαύματος τοῦ Κυρίου καὶ—ἵατι ὄχι;—νὰ ἐξεγείρῃ τὸν λαὸν ἐναντίον Του. Πρέπει ἐπὶ τέλος νὰ λήψῃ ἀπὸ τὴν μέσσην αὐτὸς ὁ ἐπικίνδυνος Ναζωρινός. Ἡ συκοφαντία λοιπὸν ἐν δράσει.

Ἐχινδνα καὶ ἰοβόλος ὄφεις εἶναι ὁ ὑποκριτὴς δῆθεν θρησκευόμενος ἀρχισυνάγωγος. Ἀξιολύπητος ὄχι μόνον διότι ἐκπροσωπεῖ τὸν διαβολικὸν φθόνον ἀλλὰ καὶ διότι μετὰ ἀπὸ λίγο θὰ συντριβῇ κάτω ἀπὸ τὰ ἀμείλικτα ἐρωτηματικά τοῦ Κυρίου. «Ὑποκριτὰ, ἐκαστος ὑμῶν τῷ Σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει; Καὶ ἀποτελεῖ ὅτι τὸ πάθος τοῦ φθονεροῦ ὁ Κύριος μὲ τὸ δεύτερον ἐρώτημα. «Ταύτην δὲ τὴν θυγατέρα Ἀβραάμ οὐσαν οὐκ ἔδει λυθῆναι ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου;».

Τὸ φαινόμενον τοῦ ἀρχισυναγώγου πρέπει νὰ μᾶς ἐμβάλῃ εἰς σοβαρὰς σκέψεις.

Πόσον τυφλόμενος εἶναι ὁ φθονερός ἄνθρωπος. Τυφλωμένος εἰς βαθμὸν ποὺ νὰ μὴ βλέπει οὔτε τὸ ὑπερκόσμιον φῶς ποὺ ἀκτινοβολεῖ ὁ Κύριος. Ποὺ νὰ μὴ ἀκούῃ παρὰ τὸν φρικτὸν πάταγον τοῦ πάθους του.

Ὁ φθονερός εἶναι καταδικασμένος νὰ αὐτοδηλητηριάξῃ μετὰ τὴν κακίαν του, νὰ ἀποθνήσκῃ πνευματικῶς ἀπὸ τὸ ἴδιόν του τὸ κεντρί. Οὐδὲν καλὸν δύναται νὰ ἀπορρέσῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴν του ὅπως πολὺ εὐγλώττως ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος λέγει: «ὅπου ζηλος καὶ ὀργὴ ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα».

Γεγονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

“Εν πνευματικόν γεγονός ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ 1961

Τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (Παλαιοημερολογιτῶν), ὅπως καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, ἐξίδωκαν καὶ ἐφέτος ἡμεροδείκτης τοίχου καὶ τσέπης, κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἐκκλησιαστικὸν καὶ κατὰ τὸ Νέον Πολιτικὸν Ἡμερολόγιον, περιέχοντας ὕλην Θερησκευτικὴν σπουδαιότητα καὶ ἀποτελοῦσαν ἐν συνεχείᾳ εἶδος Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Κατηχήσεως, ἕνεκα τούτου δὲ ὄντας χρησιμωτάτους εἰς πάντα Ὁρθόδοξον Χριστιανόν.

Ἡ σύνταξις τῶν ἐν λόγῳ ἡμεροδεικτῶν ἐγένετο ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὁρει—ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τοῦ ὁποίου ἐναπόκεινται ἀνεκτίμητοι πνευματικοὶ θησαυροί, ὁπόθεν συνεκέντρωσε τὴν ὕλην ὁ συντάκτης αὐτῶν π. Ἀντώνιος Μουστάκας, ἐξευπώθησαν δὲ εἰς περιορισμένον ἀριθμὸν ἀντιτύπων. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅθεν ἄς σπεύσωσιν ἵνα προμηθευθῶσιν ἐκ τῶν Γραφείων ἡμῶν (Κάνιγγος 32) τὴν ποσότητα διὰ τὴν ὁποίαν ἐνδιαφέρονται διὰ νὰ μὴ στερεθῶσιν ἐνδὸς τοιούτου θύρα ποικίτου πράγματος. Ἡ τιμὴ τῶν ἡμεροδεικτῶν ὠρίσθη διὰ μὲν τοὺς τοῦ τοίχου δραχμαὶ 7 διὰ δὲ τοὺς τῆς τσέπης δραχμαὶ 2.50.

Πᾶσα παραγγελία δεόν νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Πληροφορούμεθα ὅτι ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν ὑπὸ κληρικῶν οὐδεμίαν σχέσιν ἔχοντος μὲ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν ἡμεροδείκτης τοῦ 1961. Εἰδοποιοῦνται οἱ ἀδελφοί ὅτι ἡ προμήθεια τῶν ἡμεροδεικτῶν ὑπὸ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἔχει πολλὰ πλὴν σημασίαν.

Εἰς τοὺς σημερινούς καιροὺς πρέπει πᾶσα ἐνέργεια τοῦ πληρώματος τῶν Ὁρθοδόξων νὰ τονίξη τὴν ἐνότητα τοῦ φρονήματος καὶ νὰ ἐξοστρακίσῃ τὴν ἀποκέντρωσιν καὶ τὸν διασκορπισμὸν τῶν δυνάμεών μας.

Εἰς ἀκεραῖος πολιτικός

Συγκινητικὴ πῆρξεν μέχρι σήμερον ἡ παράσχεθαις πρὸς τὴν διωκομένην Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. βοήθεια τοῦ ἀξιολύτου κ. Βοτανόπουλου, βουλευτοῦ Ἀθηνῶν καὶ προέδρου τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τῆς Πρωτεύουσας.

Ἐντιμὸς καὶ ἀξέσπαστος ὁ δημόσιος οὗτος ἀνὴρ κηδεταὶ τῶν καλῶς ἐννοουμένων συμφερόντων τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὁμιλεῖ τὴν γλῶσσαν τοῦ δικαίου καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν παλιννόθησιν τῶν φυγαδευθειῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν ἀξιών.

Οἱ οὐνεδαζόμενοι καὶ προσυλακίζόμενοι παλαιοημερο-

λογίται ἔχουν ἰσχυρὰν μνήμην καὶ γνωρίζουν νὰ ὑψώσουν εἰς τὴν συνείδησίν των τοὺς ἀδιαφθόρους πολιτικούς ὅπως γνωρίζουν καὶ νὰ ἀναμένουν τὴν στιγμήν διὰ νὰ ἀποδείξουν ἐμπράκτως τὴν εὐγνωμοσύνην των.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΙΣ ΜΙΑΣ ΠΑΡΑΛΕΙΨΕΩΣ

Ἡ Θεσσαλονίκη μετὰ τῶν λοιπῶν Μακεδονικῶν καὶ Θρακικῶν Παραρτημάτων ἀποτελεῖ τὸ ἐγκαύχημα τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας. Ἐγνωσμένη εἶναι ἡ σύνεσις τῶν διοικούντων καὶ ἐπαινετὴ ἡ προσήλωσις εἰς τοὺς ὑψηλοὺς στόχους τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐσχάτως πραγματοποιηθεῖσα σύσκεψις θὰ ἔφερε ὑπερῆφάνως τὸ ἐνδόσημον μῆς καθ' ὅλα γνησίας ἀγωνιστικῆς πράξεως, ἂν εἶχεν ἀποφευχθῇ μία σοβαρὰ παράλειψις : Ἐλησμονήθη ἡ ἐπίσημος πρόσκλησις τῆς ἡγεσίας τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος.

Ὁμιλοῦμεν περὶ λησμοσύνης ἀρνούμενοι νὰ δεχθῶμεν οἰανδήποτε σκοπιμότητα εἰς τὴν πράξιν ταύτην. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τοῦτο οὐδόλως σημαίνει μείωσιν τῆς προσηλώσεως ὅλων τῶν μακεδόνων ἀδελφῶν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐνότητος καὶ τῆς πνευματικῆς καθοδηγήσεως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καθότι τὸ ἀντίθετον (δηλ. ἡ ἄγνοια ταύτης) θὰ ἐσήμαινε αὐτοκτονίαν διὰ τοὺς εἰσρηγνῆτας τοῦ μέτρου, θὰ ἦτο ὥσάν νὰ κόπουν τὸ κλαδί ἐπὶ τοῦ ὁποίου κάθηνται. Τοῦτο σήμερον τὸ γνωρίζουν καὶ τὰ νήπια.

Ἀποδείξεις λοιπὸν τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ πνευματικῆς στοργῆς μεθ' ἧς περιβάλλομεν τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀδελφοὺς τοῦ βορρᾶ εἶναι καὶ ἡ δημοσίευσις τοῦ πρακτικοῦ τῆς συσκέψεως ἐκείνης. Οἱ ὑψηλοὶ σκοποὶ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ἐξυπηρετοῦνται διὰ τὴν πάντες οἱ στρατιῶται τῆς Ἐκκλησίας ὡσὺν ἐν.

Πρωτανεύει τὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας

Ἡ Ἐκκλ. Ἐπιτροπὴ, διὰ νὰ ἀξιοποιήσῃ ὅλα τὰ ἠθικὰ κεφάλαια τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος καὶ νὰ ὑπογραμμίσῃ τὸ ἀρραγὲς πνεῦμα τῆς ἐνότητος καὶ συμπνοίας πάντων τῶν ἀγωνιστῶν, ἀπεφάσισε τὴν σύγκλησιν εὐρείας συσκέψεως τῶν στελεχῶν τῶν παραρτημάτων, ἡ πραγματοποίησις τῆς ὁποίας θὰ λάβῃ χώραν μετὰ τὰς ἐορτάς. Τοῦτο προοιωνίζει τὸν τονισμὸν τῶν ἠθικῶν δεσμῶν ὅλων τῶν παραγόντων τῆς Ἐκκλησίας τῶν τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τὴν χάραξιν σταθερᾶς πορείας ἐν τῷ μέλλοντι.

Ὅταν ὁ καλὸς οἶνος γίνεται ὄξος

Ἡ ἀσεβής, ἀντιχριστιανικὴ καὶ θρασεῖα ἔκφρασις τοῦ κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου περὶ καύσεως τῶν νεκρῶν, ἐσχάτως ἀνακινηθεῖσα ἐκ τῆς ἀποτεφρώσεως τοῦ μουσουργοῦ Μητροπούλου, ἐξήγειρε τὰς συνειδήσεις ὅλων τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν καὶ ὅχι μόνον τῶν παλαιοημερολογιτῶν. Εἰς ἐπιστολὴν προσωπικὴν πρὸς τὸν προτεσταντικόντα καγλητὴν ὁ εὐσεβὴς κ. Χρ. Καρδασόπουλος ἐκ Σερβικαίου Παρνασσίδος, κοινοποιήθεισάν καὶ εἰς ἡμᾶς ὑποβάλλει συντομιτικὰ ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα κοινοστοποιοῦν τὰς «βαθυστοχάστους» αἰρετικὰς ἀπόψεις τοῦ κ. Καθηγητοῦ.

«Κατὰ τὸν μέγαν τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολον, γράφει, τὰ σώματά μας ναοὶ εἰσὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ κατὰ τὸ Ἅγιον Βάπτισμά μας ἔχονσι μυσθῆναι κατὰ τὴν διαδρομὴν τῆς ἀνθρωπίνης μας ζωῆς ἔχον τραπεζὴν μὲ τὸ σῶμα καὶ αἷμα τοῦ λυτρωτοῦ καὶ ἐρωτῶ Ὑμᾶς, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ἐπιτροπομένη πράξις ἡ καύσις τοῦ ναοῦ τῶν σωμάτων ἡμῶν καὶ νὰ γένουν στάσις καὶ κοινοτοπία οἱ ναοὶ τῶν Ὁρθοδόξων ;»

Καὶ ὁ μὲν κ. Ἀλιβιζάτος θὰ ἀπαντήσῃ : «οὐ μὲ πείσεις, ἀνὴρ μὲ πείσεις». Ἡμεῖς ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ βγάλωμεν τὰ συμπεράσματά μας διὰ τὸ ὁληφρὸν κατάντημα τῶν θαυμαστῶν τοῦ λουθηροκαλβινισμοῦ.